

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Κάποιος στρατιώτης νεοώλλετος συλλαμβάνεται στο δρόμο από την περιπόλο, χωρίς άδεια.
 — Σε ποιά τάγμα ανήκεις; τόν ερωτά ό έπί κεφαλής της περιπόλου.
 — Δέν άνήκο οέ τάγμα, άπαντά ό στρατιώτης. Είμαι στο έ ρέ μ π ε λ ο λ ό γ ο !...
 — Στο... έριπτελο λόγ ο; Μπάς και θές νά πής, μωρέ, στόν έ μ π ε δ ο;
 — Νά, στόν έριπτεδο, στόν ορέμπελο, τό ίδιο κάνει!...

‘Ο δεκανεύς κατά τή θεωρία:
 — ‘Ο πολικός άστηρ είνε... άπλανήτης και διά τούτο δέν κινείται!...

Κάποιος νεαρός καθόταν πίσω από μιά κυρία, προς τήν οποία έ τρεφε κάποιο κορυφο άσθημα, χωρίς νά τοκμά νά της άπευθύνη τό λόγο. Σε μιά στιγμή πού εϊδε στη γάχι της μιά μνίγα, έθεώρησε τήν εικόρεια κατάλληλη και τής ειπε:
 — Κυρία, κάτσιο... ζωο είνε πίσω σας...
 — ‘Α! Θεέ μου, έκανε έκεινή τρομαγμένη. Δέν άντελήφην ότι είσαστε πίσω μου!...

Κάποιος νεαρός δικηγόρος, ό οποίος δέν έφημιζετο και τόσο γιά τήν έπιστημονική του ικανότητα, παρουσιάστηκε γιά πρώτη φορά στο δικαστήριο να υπερασπίσει τήν έπόθεση μιάς φτωχής άοφάνης. Μετά τήν αϊσία έκβάσει της δίξης, ό νεαρός νομομαθής έπλησίασε τόν πρόεδρο τού δικαστηρίου και τού ειπε:
 — ‘Ε, πώς σας φάνηκε; Σάς διήγερα τή συμπάθεια;
 — ‘Οχι, αλλά μού κινήσατε τόν... οίκτο! άπάντησε ό πρόεδρος.

‘Ο δάσκαλος. — Πότε και πώς καταλαβαίνουμε ότι ό χρόνος είνε χόρμα;
 ‘Ο μαθητής. — ‘Όταν πάροουμε ένα άμάξι... με τήν ώρα!...

‘Η κόρη. — ‘Αχ, μπαμπάκα! Αϊτός ό λογαγός μού έχει κατακτήσει τή καρδιά...
 ‘Ο πατέρας. — Αϊτό δέν είνε και πολύ σπουδαίο, κόρη μου. Τό σπουδαιότερο είνε ότι θά ζητήσει μεγάλη... πολεμική άποψημίσσι!...

‘Ο γιατρός. — Κατά τήν έξέτασί μου διέγνωσα στη σύζυγό σας μιά μικρή άδυναμία...
 ‘Ο σύζυγος. — Δέν μπορούσατε, γιατρέ μου, νά έξακριβώσετε γιά ποιόν;...

μους ή έκδοχή γιά τό θάνατό του είνε της γυναίκας του. Και μπορεί κανείς νά μίν τήν πιστέψη, γιατί είνε γνωστό ότι ή γυναίκα τού Πιντοριζάο είχε κόμει με τήν έκτροχισμένη ζωή της από πολόν καιρό δυστυχισμένο τό ζωγάριο και ότι τήν ώρα που ό Πιντοριζάο πέθαινε γιά τόν ένα ή γιά τόν άλλο λόγο, έκεινή έφυγε άπ' τό κρεββάτι τού έτοιμοθάνατου άνδρός της γιά νά πιά γιά βρή κάποιο φίλο της!

Αϊτά συνίβησαν στα 1513. Απο χρόνια προητέρα ειχε πεθάνει κ' ό Πάπας ‘Αλέξανδρος 6ος και τρεις μήνες προητέρα ό Καίσαρ Βοργίας σκοτώθηκε οε μιά μάχη.
 ‘Όσο γιά τή Λουκρητία Βοργία, αϊτή, άπιστη φίλη και άπιστη σύζυγος, τέσσαρες φορές παντρεμένη και δυό φορές χήρα, γιάτί ό Καίσαρ ό άδελφός της ειχε σκοτώσει από ζήλεια τούς άνδρες της, πέθανε τελευταία, άφοι ό λαός τήν έλάτρευε οε βασίλισσα και ό ‘Αριστοός, ό μεγάλος ποιητής της έλοχίς της, τήν έτραγουδούσε οάν θεά...
 ***

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΟΥ ΝΤΕΒΟΝΣΑΪΡ

‘Η Νανού, ή άμορφη και ξανθή Νανού, θά παντρευόταν τήν άλλη μέρα τόν ‘Εντβίν, τόν πιο άμορφο και πιο περήφανο τούτση της Ντεβονσάο.
 — Καλή νύχτα, Νανού, τής ειπε έκείνο τό βράδι ό νέος φεύγοντας από τό σπίτι της. Αϊφιο δέν θα οέ λένε πιά μνηστή μου... Αϊφιο...
 Μά δέν μπορούσε νά τελειώσει τή φράση του, γιατί ή νέα τού έφραξε τά χείλη με τό άβρο της χέρι, πού έκεινος τό πήρε μέσ' στο δικό του και τό έφάτιξε με πάθος.
 ‘Επειτα, άφοι κληνηγιστησαν, ή νέα ξαναμπίκε στο σπίτι της και ό ‘Εντβίν άπομακρύνθηκε.
 ‘Ο ‘Εντβίν πλησίασε πιά στο δάσος πού χωρίζε τό σπίτι του από τό σπίτι της Νανού, όταν άξαφνα άκουσε νά χτυπά από μακριά ή καρδίνα τού παρεκκλήσιου της Παναγίας, στο όποιο πηγαίνουν ή παρθένες γιά νά προσευχηθούν τήν παρσιανή τού γάμου τους. Τήν ίδια στιγμή πρόβλε από πέρα κ' ό Τονύ, ό τούμφορς κληγός των τσαράνων, πού ήταν ό πιο καλός του φίλος.
 — ‘Εντβίν! ‘Εντβίν! τού φώναξε. ‘Ελα μιά στιγμή έδώ... Θέλω νά σου δείξω τήν ωραία φοράδα πού άγόρασα από τό ‘Γκάζ. ‘Εού ξερείς καλά από άλογα και θέλω νά μού πής τή γνώμη σου.
 ‘Ο ‘Εντβίν άκολούθησε τό φίλο του ως τό σπίτι του γιά νά δη τό ζωο του. Μά όταν ξαναγύρισε μόνος και μητρε μέσα στο δάσος γιά νά τό περάσει, ειχε νυχτώσει πιά.
 ‘Εξαφνα, καθώς περπατούσε, άκουσε ένα άνάλαρο θόρυβο μέσα στα φύλλα.
 — ‘Ω... σκέπτηκε ό ‘Εντβίν. Θα είνε τίποτε περιστέρια πού δέν κούρναξαν άκόμη... Θα μού χρησιμεύσουν γιά τό αέρα μου γέμμα...
 Και στριζόντας τό τόξο του στο στήθος, έφραξε ένας βέλος προς τήν διεύθυνση, από τήν οποία ειχε άκούσει τό θόρυβο. Ένας ή-ποκόμφορς στεναγμός άκούστηκε τότε, τά φύλλα άναταράχτηκαν και δυό περιστέρια ξετελάτηκαν τρομαγμένα.
 ‘Ο ‘Εντβίν δέν μπορούσε νά δη άν ήσαν πηγουμένα, ούτε τό βέλος τού έφραξε νά βρή, γιατί ή νύχτα ήταν πολύ σκοτεινή.
 — Αστόχησα! φημίος κ' έξακολούθησε τό δρόμο του, σιγοτραγουδώντας ένα έθιμο τραγούδι.
 ‘Όταν έφτασε τέλος στο σπίτι του, κοιρασιμένος καθώς ήταν από τή συγκίνησι, έπασε άμέσως και κοιμήθηκε. ‘Εξαφνα, καθώς κοιμόταν, έννοιωσε άπάνω στα χείλη του τό άβρο χέρι της Νανού.
 Τού φάνηκε τότε στόν ύπνο του πως άνοιξε τά μάτια του κ' ότι ή άφραβονιαστικά του βροισζόταν έκει κοντά του, κάτω δε ά' τό χέρι της, πού τό σπύριξε στην καρδιά της, φανιδνόντας σταγόνες αίματος, από τις οποίες ειχε λερωθεί τό πάλλεινο πρόσωπό της.
 — ‘Εντβίν, τού φημίσεις, ήρθα νά σ' άποχαρτίσω... Αϊφιο δέν θα χωριστήμε πιά... Θα είμαι όμοιος ή αϊονία μνηστή σου...
 Και ή άπτασία, άφοι ειπε τά λόγια αϊτά, έξαφανίστηκε, ένδ ό ‘Εντβίν έβουόσε διατηρόντας ζωντανή τήν άνάμνησι τού τρομερού του όνειρου...
 ‘Αμέσως, χωρίς νά περιμένη τούς συντρόφορς του, φόρεσε τά καινουργια του φορζα και διευθίνθηκε στο σπίτι της Νανού με άγωνία...
 ***
 ‘Ο σφραγός ήταν ολόκαθαρος, ή καρμίνες χτυπούσαν, ή νέες φορούσαν ολόκληρα φορέματα και οι νέες κρατούσαν στεφάνια από άστρα τριαντάφυλλα.
 Μά ή καρμίνες χτυπούσαν πένθιμα, ή νέες θρηνοδούσαν κ' οι νέει έβδαν τό στεφάνια τού έλάου σ' ένα φέρετρο...
 ‘Η Νανού ειχε πεθάνει... ‘Η Νανού ειχε σκοτωθεί από τό βέλος τού ‘Εντβίν τή στιγμή άκριβώς πού έφραγε από τό παρεκκλήσιο της Παναγίας, όπου ειχε πάει νά προσευχηθί. ‘Ο άγαπήμενος της, άντι νά χτυπήσει τό περιστέρι, ειχε χτυπήσει αϊτήν...
 ‘Ενας τάφος βρίσκεται κοντά στο παρεκκλήσιο της Παναγίας, με μέσα στα λουλούδια και στην άφθονη βλάστησι πού τόν σκεπάζουν, φανίνα χαρραμένο ένα τόξο κ' ένα βέλος...
 Είνε ό τάφος της Νανού...

